

FOAIA ILUSTRATA

În Monarchie: $\frac{1}{4}$ an fl. 1.50; 1 an fl. 6
În România: $\frac{1}{4}$ an lei 5.—; 1 an lei 20

Apare în fiecare Duminică

Redacțiunea și Administrațiunea:
Strada Măcelarilor Nr. 21

Anul I

Sibiu, 4/16 August 1891

Nr. 31

Un sfârșit jalnic.

Din viața măiestrilor. — De Ioan Popovici.

(Urmare și fine).

„Ei, maistor Ghiță, așa-i și bine ȕi d-ta, dar' trebuie să mergem cu lumea, dacă“

„Ba nu merg cu lumea, dacă-mi strică, că d'aceea am dat noi înapoi și aȕi nu mai veȕi tineret la biserică și maistor fără datorii; d'aceea umblă ei tot ȕanșoși și n'au grije de nimic, să fi auȕit tu la sf. Ilie ce ne-a ȕis prota, alduită-i fie gura, și n'ai cărcăi din gură“.

„Că-i rău, apoi că nici nu poate fi bine, dacă unul dă banii năroȕie pe țoale și altul se încarcă cu fel de fel de mănćari cānd vine dela piaț. Ba, sūnt mulți, care își lasă și lucrul numai să umble dela o cafană până la alta și să citească foi și gazete. Ce treabă am eu de Nan și de Bran, ce-mi pasă mie de ce se întēplă prin ale țeri, să-mi caut de lucrul meu, de casa mea și încolo facă cine ce vrea. — Și să știi tu, Gică, dar' bagă bine de seamă ce-ți spun, ne luați pe noi cești bētrāni în bātaie de joc, dar' ori-cāt de cumiȕi vē țineți voi, tot la ce-am ajuns noi nu o să ajunȕeți și, ce-am făcut noi, nici-odată n'o să puteți voi face“.

Gică zimbî pe sub mustațā, dar' nu ȕise nimic, ear' maistor Ghițā după-ce 'i-se opri tusa stete locului:

„Nu, Gică, nu, că veȕi tu, nici anii la care am ajuns noi, n'o să ajunȕeți, că v'ați stricat tinerēta cu beaturi și cu muieri; apoi cānd veȕi putē voi face ce am făcut noi pentru sf. biserică?“

„Nici-odată, Gică, nici-odată“, suspinā el, „cā voi nici la biserică nu veniți, dar' să mai și dați bani, cum am dat noi, ca s'o împodobim an de an cu cāte ceva“.

Vorbind astfel ajunserā la cocie.

„Așa-i, Gică“, ȕise el așēdēndu-se la locu-i, „am făcut noi ce-am putut, dar' voi nici atāta n'o să faceți“

Chirigiul dete sbice cailor și amēndoi tăcurā.

Drumul ducea tot la vale și ochiul putea să se desfāteze în dragā voie, cāci și de-a stānga și de-a dreapta se întindeau țarine până înspre

poala dealurilor ce se vedeau țuguiate și oarecum înroșite de razele soarelui.

Aproape de satul Bujor cāi își domolirā mersul.

„Frumoasă biserică au Bujoreni“, ȕise chirigiul aprindēndu-și pipa.

„Frumoasă“, rēspunse maistor Ghițā țintind ochii drept înainte.

„Dau cinstea Fāȕețenilor pe ocară“, se amestecā Gică în vorbā.

„Ha, ha“, rīse chirigiul, „cā ȕicea Trică Mārtuȕii: ȕigan cu casă și Fāȕețan cu biserică“.

„Așa-i, dar' am auȕit, că prota āst nou va face ce va face“, grāi maistor Ghițā, „și spun oamenii c'ar fi harnic și multe bune a făcut până acuma“.

„Până-i lumea nu-i atāta, maistor Ghițā“, rēspunse chirigiul sārind din cocie și urcānd pe jos peptul de deal ce se ridica chiar în capul satului.

Cānd trecurā prelūngā biserica abia ziditā, maistor Ghițā își făcū cruce și toți trei se uitāră lung la ea; ear' la fūntāna din apropiere lāsāră cāi să mai rēsufle și adāpāndu-i plecarā.

Soarele apunea trimițēndu-și ultimele roșietice raze preste cāmpii și preste dealurile din depārtare, de credeai, că toatā preajma-i auritā. Praful se așēdase, ear' un vēnt rēcoritor aburind, par'că dādea cailor aripi și nici nu luarā seama, cā se apropiāu de Bāsești.

Trecurā prin Bāsești și nu lāsāră cāi să rēsufle, cāci d'aci până la Fāȕet e calea scurtā.

„Unde tragem?“ întrebā chirigiul vedēnd că în cāteva clipite vor fi în Fāȕet.

„Mānā la țirg“, rēspunse maistor Ghițā, „sē ne prindem loc, că eu și așa nu mē bag în birt, ș'apoi e și vreme frumoasă de de-a dragul să dormi afară“.

Chirigiul cāutānd un loc potrivit opri cāi. Maistor Ghițā sārî jos și precānd Gică se ducea la birt, el așternū bunda la pāmēnt, scoase din straițā o felie de slāninā și un puiu fript, māncā cāt māncā, apoi făcēndu-și cruce să învelli în bundā, își trase cāciula preste urechi și se întinse pe iarbā să doarmā.

Din când în când șușcăia și vreme îndelungată își aținti ochii spre cerul senin împodobit cu frumșeța sclipirii atâtor stele. În giur era liniște și la tușitul lui numai caii dădeau semn de vieață bătând cu picioarele în pământ. Așa, pe nesimțite îl cuprinse tăcerea nopții și răsbit de răcoarea ei se întorcea când p' o parte, când pe alta suspinând din greu. Era obosit de drum și trudit d'atâtea gânduri se frământa în durerile ce-i apăsau sufletul și nu putea s'adoarmă.

„Hei, hei“, gemu el într'un târziu și glasul lui în puterea nopții suna a jale și a pustiu, încât maistor Ghiță cuprins d'un fior rece își ridică capul privind în toate părțile.

„Grea-i vieața“, șopti el, apoi după câteva clipite, „de-ar da Dđeu măcar un tîrg bun“, și se ghemu mai cu dinadinsul în bundă, ca-și-cum ar fi voit s'și năbușească glasul gândurilor.

Nu se crepă bine de ăiuă și maistor Ghiță era în picioare; se spălă în apa din vadra cailor, se rugă lui Dđeu și îmbucând ceva se apucă s'și facă șatra.

Scoase apoi cojoacele unul câte unul, le mai șterse puțin și cu chibzueală le punea pe scândura din fruntea șetrii, ori le acăța în cuiele primblelor și laților giur de giur.

Isprăvind cu aședarea negoțului privia spre tîrgul de vite. Încetul cu încetul oamenii se înmulțiau și maistorii rînd pe rînd își desfăceau negoațele, ear' precând soarele era de-o suliță, sătenii se îmbulđiau buind pe la șetri și pe la amiadădi era năloagă.

Maistor Ghiță vedînd că tîrgul e bun, ținea cojoacele la preț, și pe la 4 ciasuri, la spartul tîrgului, vedu că vînduse 27 de cojoace și 8 căciuli.

„Mulțumesc lui Dđeu“, răspunse el chirigiului băgînd negoțul în ladă, „că de multă vreme n'am tîrguit atîta și așa de cu preț“.

Și încuind lada scoase jumătatea de puiv ce-i mai rămase. „Na, Petre“, dîse el dînd chirigiului 20 cr., „adă-mi un salic de vin și de ceialalți bea și tu, — că am cîștigat noi ađi atîta“.

„S'a slobodit Delmeș la cheltuială“, rîse un cojocar de-alături, „s' scii, că asta-i înaintea morții“.

„Și se și poate“, răspunse altul, „că par'că a venit cu vrăji și cu făcături la tîrg, de nu 'i-se mai golia șatra de oameni; va fi vîndut putere de cojoc“.

Ear' maistor Ghiță mânca cu poftă, de credea că nu se mai satură, și stoarse salicul de vin cu prială, apoi sprinten și vesel se grăbia s' încarce, căci mai toate cociile plecaseră și din spre apus se ridicase nori din ce în ce mai negri, de părea că-i pe amurgite.

„Am đis eu că o se ploauă“.

Chirigiul însă făcu cu sbiciul cruce înaintea cailor, ear' maistor Ghiță dîcînd un „Doamne ajută“ s' înveli în bundă, căci vîntul bătea cu putere.

„Noi sîntem cei din urmă“, grăi el, „și e rău c'am rămas înapoi, căci ne prinde viscolul și cine scie ce ni-se poate întempla“.

„Ii ajungem noi“, răspunse chirigiul și clătinându-se abia se sui în cocie.

„Ești cu mine, maistor Ghiță, n'avea frică, — hi, mânca-v'ar lupii, hi“, huređă el, „bată-v' Dđeu de mărtoage“.

Dar' ori-cât de repede mîna, de ajuns nu ajungeau pre nime.

Și precând treceau prin Băsești ploaia și începu s' ciurue prin arneu, ear' prin hotarul Bujorului vîntul vuia s' se răstoarne cocia și fulgerile brăzdau cerul ca nisce limbi de foc zărite printre copacii pădurii în bătaia vîntului.

Maistor Ghiță își făcea la cruci murmurînd „Doamne fii cu noi; Doamne nu ne lăsa“.

În Bujor, la birt, nu era loc de adăpostit, căci cociile ce plecaseră înaintea lor poposiră aci

Și înzădar stărui maistor Ghiță s' rămână preste noapte în sat, căci chirigiul, amețit cum era, dete sbice cailor și lăsa frînele chiuind: „S' ne mai întrecă ei acum de pot“.

„Ne prăpădesci, Petre“, grăi maistor Ghiță, dar' glasul lui fu înghițit de urletul vîntului și de uruitul tunetelor. De-a surda se puseră ei și cu buna și cu răul, căci chirigiul se făcea că n'aude și nu întorcea cocia.

Și par'că era potop așa cădea ploaia isbită în arneu de puterea vîntului și de întunec nu-ți vedeai degetul, ear' chirigiul mîna ca turbat și cuiul dela osia de lîngă maistor Ghiță sări ca-și-cum nici n'ar fi fost.

Cam lîngă „dealul Ciurii“, coborînd un pripor, roata căđu și caii cîrnind ceva la dreapta, cocia inclină spre șanț, ear' chirigiul strigînd „ne răsturnăm“ trase de frîne și sări nămolindu-se în noroiu.

Caii întăritați smăcniră cocia ce cu un uruit surd se rostogolise în șanț.

Strigăte și gemete se auđiră, apoi un slab: „Fata mea, Doamne Dđeule“.

Caii tremurînd stătură locului, ear' chirigiul abia eși de sub arneu cu capul tot cucuie și cu mîna dreaptă frîntă.

Era ca înlemnit și nu scia ce s' facă.

Un nădușit „Petre“ îl trezi din amorțea.

„Ce-i“, întrebă el sfios și ca trezit din somn.

„Ia — lada — că mor“. Ear' chirigiul răsbit până la inimă d'un îngheț, cunoscu glasul lui Gică și se căsnia s'și ajute.

„Petre — ori — n'ai — Dđeu“

„O, Doamne, maistor Gică, dar' ce se fac, că nu vęd și mâna dreaptă 'mi-e ruptă . . .“

Ploaia mai stătuse și vântul se domolise, ear' chirigiul într'un târđiu auđi clopote de cai.

„Doamne, adă-i mai îngrabă“, șopti el truduindu-se să ridice cu umărul lada de pe Gică, a cărui surde și grele gemete îi intrau prin tot trupul.

„Ho, stați“, strigă el cât putu când se apropiară cociile.

„Stați“, răcni el, vędënd, că caii nu se opresc. „Stați, pentru numele lui Dđeu, stați“.

Cociile se opriră, ear' după-ce Petru le spuse, că s'au răsturnat, cu toții se deteră jos sărind într'ajutor.

Pe Gică îl scoaseră de sub lăđi mai mort, ear' pre maistor Ghiță, călcat de roată preste mijlocul peptului și cu capul flecit îl traseră lom și rece.

„E mort“, grăi unul dintre cei-ce-l apucară, lăsându-l jos și fiori răci pętrunseră trupurile celor dimpregiur.

Muierile începură să-l bocească și să-și facă la cruci, precând bărbații đicënd câte un „Dđeu să-l ierte; așa 'i-a fost dată; săracul de el, ce moarte groaznică“, cu inimile măhnite și cu gânduri triste îl așędară în cocie.

La început plecară în pași, le era par'că frică să mâne mai tare, ear' clopotul cailor răsuna și mai jalnic în puterea nopții întunecoase și rece.

Dela un loc trei cocii iuțiră mersul, ca să ajungă mai degrabă în oraș și să ducă trista veste, ear' douę și cu a lui Petru mânărá tot în paș, căci Gică sta să-și deę sufletul.

Una dintre cele trei cocii trecu prelungă birtul „La cioară“.

„Stăi, opresce“, đise un cișmaș vędënd, că în birt e lumină. „Iosif trebuie să fie aci, mă duc să-i spun“.

„Nu cred, maistor Pero, că-i trecut de mieđul nopții“, îi răspunse chirigiul oprind caii.

„Acela să nu fie în birt, la Ioța“, đise Pera cismașul și intră pe ușa de lúngă poartă.

În birt erau trei oameni, birtașul, o calfă de opincar și Iosif.

Birtașul și calfa se jucau în cărți, ear' Iosif cu coatele pe masă și cu fălcile în pālmi se uita la ei cu ochii obosiți, roșii și par'că eșiți din scăfărlie.

„Iosife“, grăi cismașul, „s'a răsturnat socrutu și-l aduc mort . . .“

„Ha“, se întoarse Iosif și răsturnă sticla cu răchie. Voi să se scoale, dar' nu putu, capul îi flenderea și ochii îi erau grozav de grei.

„Ce“, și zadarnic încercă să-și deschidă pleoapele. — „Mort“, bombăni el printre buze, apoi ca adormit cu greu bălicări:

„Bin' — că 'l-a -- luat — . . . — de pe — capul — meu“.

Afrodita.

O povestire din vechia Elada. De Ernst Eckstein. — Traducere din nemtesce.

(Urmare).

Echipagiul vasului de pirăți însoți aceste cuvinte cu un hohot puternic. Așa pe față și așa de pe larg nu luase Olbios până acum încă pe nime în bătaie de joc. Cei de pe corabia milesiană fură cuprinși de o strașnică spaimă, când auđiră cu cine au a face. Solia era compusă din oameni de o înaltă cultură, de bărbați de stat abili, din bătrâni amabili și din juni frumoși; dar' toți acestia aveau mai multă demnitate decât putere, mai multă grație și spirit decât vitejie personală. Mai vrednică de plâns era purtarea ostașilor gerusiei. „Sântem perduți!“ điseră toți ca dintr'o gură. „Cei de pe Chalaze sânt inexorabili!“

Era privelisce tristă, când mai unul, mai altul din membrii soliei, pre care șgomotul îl trezise din somn, cu pęrul sburlit, cu himationul aruncat în grabă preste umeri, conjura pre ostași, a nu perde curagiul și a nu uita, cât de glorios lucru este a se jertfi pentru patrie. Dar' în adevęr, un mai nepotrivit mijloc de a preschimba lipsa de curagiu a acestor nemernici în putere și dărjie nu se putea găsi, decât tocmai impotența plină de spaimă a celor-ce se încercau să le inspire curagiu prin vorbe.

Olbios, a cărui trieră se apropia tot mai tare, înțelese din graba fără cap, cu care milesienii se îndesuiau pe podul vasului ca furnicile din un furnicar atacat, cât de slabă va fi rezistența ce li-se va opune. Îndestulit cu efectul sdrobitor al împărtășirei sale, îi lăsă puțin în pace. Necesitatea imediată de a-și apęra vieața, putea să îmbărbăteze pre cei codaci. Era mai potrivit a-i lăsa să se cufunde tot mai mult și mai mult în consciența propriei nemernicii, ca cu atât mai pe deplin să-și stăpânească frica. Astfel era probabil, că Chalaze va eși învingętoare fără să-și încoarde puterile cătuși mai puțin.

Căpetenia soliei își ținu încâtva de datorință, să accentueze necesitatea rezistenței. Cuvintele lui însă erau atât de răci, atât de teoretice, încât nime nu-l lua în serios. Fără a-i mai cere permisiunea pași unul din soli până la marginea podului corăbiei și strigă preste apă cătră cei din Chalaze:

„Ne învoim să întrăm în pertractări cu voi, dacă pretensiunile voastre nu vor fi cu totul inechitabile. Spuneți, ce vreți, ca să vă putem da răspuns“.

Olbios răspunse cu un hohot și zingănitul, armelor soților sei era echoul ce urmă acestui răspuns.

Prin tropotul de pe pod și prin vorba cea tare se deșteptase într'aceea și Acontios. Sgo-

motul se făcù tot mai mare. El sări drept în picioare, se îmbracă repede în tunica sa și grăbi să ese pe pod. Zingănitul armelor tocmai în acest moment răsuna amenințător de preste ape. La lumina palidă a lunii luciau scuturile și spadele ridicate în mâni. Căpetenia piraiților își ridicase de nou glasul seu puternic:

„Umpleți-ne pre cea mai mare din amforele voastre cu monede de aur și dați-ne pre cineva dintre voi în locul lui Aietes, pre care l-am perdut, — și vă lăsăm să treceți înainte fără nici o supărare!“

Pe podul vasului milesian urmă un murmur agitat acestei propuneri rostite cu glas răsunător. Cătorva dintre soli le cădù o peatră de pe inimă; bogăți destul erau pentru a putè împlini această pretensiune; că unul din oamenii echipagiului va fi luat și dus ca sclav, de asta nu-i durea capul. Alții, care banii nu-i iubiau mai puțin decât libertatea, oftau din adâncul inimei; expresiunea feții lor însă arăta, că ei nu află nici o altă scăpare din această situațiune teribilă. Că ar putè să se opue cu puterea, la aceasta nici unul nu cugetase, deși triera era foarte solid construită și foarte agilă, și deși ostașii senatului nu fuseseră întrebuițați, asemenea echipagiului vasului Chalaze, alternativ și ca lopătari, ci din contră stătură până bine de curênd la odihnă întinși pe covoare moi.

Lui Acontios celui exilat i-se suî sângele în cap, când vèdù această ticăloasă lipsă de curagiu. Apropiindu-se de căpeteniile soliei, li-se adresă cu hotărîre:

„Dacă cumva nu vă veți considera voi și falnicul Milet necinstiți prin aceea, că un exilat prinde arma în favorul vostru, dați-mi o spadă. Vreau să iau parte la lupta, la care voi vă veți decide!“

Uimiți se întoarseră toate privirile cătră tinerul frumos și plin de curagiu, care în această adunare fù primul, care rosti un cuvânt adevărat bărbătesc. Căpetenia soliei încreși fruntea. Un simțemânt de rușine îl cuprinse, cu atâta putere și cu atâta căldură, încât trebuî să se răsuffe prin expresia unei strașnice indignațiuni în contra soților sei, care cu frica lor nebună îl molipsiră și pre el. Și în unul dintre cei mai tineri se deșteptă ceva, ce semëna a părere de rău. Cu vioiciune febrilă aprobă cuvintele căpeteniei; se jură pre toți deii, că preferă să s'arunce în luptă pe moarte și vieață, decât să se supună de voie bună unei hotărîri, care desonorează Miletul și pre soli. Această bărbătească resoluțiune rămase însă fără efect asupra majorității șovăitoare. Senatorul cel gras, care mai adineaori se adresase sumețului Olbios, aduse cu mânil sale amfora de argint, precând altul socotia la felinarul cârmaciului pe o tăbliță, cât de mare va fi partea din grozava sumă de răscumpărare, care se vine pe fiecare. Suma, pre care o înghiți nenorocitul

de vas pântecos, era enormă. Toți banii gata care se aflau pe corabie, nu ajunseră să-l umple și cu spaimă veniră la convingerea, că dacă Olbios va insista asupra împlinirii pretensiunii sale, va mai cere și ostateci, care să-i cheazăscă plățirea mai în urmă a sumei stabilite.

Heniochul însă fù mai marinos, decum și-l închipuiseră Milesienii. Patru din oamenii sei veniră pe corabie, examinară prada și, după-ce senatorul cel gras jurase pe Zevs Horkios, că de prea înălțatul Olbios nici o drahmă nu s'ar fi ascuns, se declarară îndestuliți cu rezultatul.

Apoi continuă unul din ei, — fratele lui Olbios:

„Acum să trecem la a doua condiție. Când mă urcai pe podul corabiei voastre, auđii numele lui Acontios. Care din voi poartă acest nume?“

Douăzeci de mâni arătară dintr'odată asupra sculptorului din Mylasa.

„E tot același Acontios, care scie să deseneze atât de minunat și să sculpteze în marmor?“

Senatorul răspuse că da.

„Vi-l cer dar' pre el ca sclav al căpitanului nostru“, ăise piratul. „Cine cunoasce astfel de măiestrie, va sci și altcum să facă distracție“.

„Cum nu“, răspuse senatorul, „el cântă, și ăice de minune pe plectron...“

Acontios se puse tocmai sub ochii bătrânului mișel.

„Tare îți e degrabă cu încheierea acestei afaceri rușinoase“, ăise el cu dispreț. „Sau doară îți temi propriul cap scump și ales? Dacă mâna, care în serviciul muselor s'a străduit a crea frumosul, nu o ași ține de prea prețioasă, pentru a o necinsti lovindu-te pre tine, — îți-ași da una preste fălci de îți-ar sări dinții cei putređi din gură“.

„Haide, înainte!“ stăruiau piraiții, precând senatorul uimit să dete în lături scoțênd câteva înjurături, pre care nu le auđia nimeni. „Urmează-ne, Acontios!“

„În sclăvie!“ răspuse sculptorul cu un suris caustic. „De voie bună nu!“

Đicênd aceste cuvinte, făcù câțiva pași înspre marginea corabiei, pentru a sări preste ea în mare. Doi dintre ostași însă, căroră le era teamă, că scăpând astfel Acontios, soartea ar cădea asupra lor, — fiindcă amândoi erau băieți înalți, sdraveni, — îl prinseră de dindărăt de pulpana hainei. Înainte de a fi prins bine de veste, îi legaseră mânil. Astfel fù dus de aci dimpreună cu prada în aur. Chalaze se depărtă în strigătele de bucurie ale piraiților, îndreptându-se spre nord-vest, precând corabia cu solia milesiană se întoarse pe urma sa în o dispoziție cu totul deprimată, deoarece-ce despoiată de toate mijloacele bănesci și de darurile prețioase chiar, n'avea ce se mai caute în orașul Corint.

IX.

La Milet se răspândise într'aceea vestea, că Melanip ar fi fost, care a dat spriginul seu lui Acontios întru executarea stratagemei din sanctuarul templului. Când dar' se întoarseră solii fără să fi făcut vr'o ispravă, și povestiră cât de rău le-a umblat cu piraii, se ridicară voci, care susțineau, că desastrul suferit ar fi o pedeapsă trimisă de Afrodita vătămata, care ca deită, eșită din adâncul mării, îți dă noroc sau nenoroc în călătoria pe apă. Ducerea în sclăvie a lui Acontios mulți o priviau ca un act de eliberare, — cu toate împregiurările particulare, care indicau contrarul; ei susțineau, că soții conjurați cu sculptorul din Mylasa ar fi pus toate în mișcare, pentru a scăpa din mânilor Milesianilor pre credinciosul lor confrate. Însoțirea plănuită între Acontios și frumoasa Cydipe fû adusă în combinațiune cu presupusele planuri ale piraiilor. Acontios ar fi avut de gând să dea orașul necondiționat în mânilor piraiilor și spre acest sfârșit ar fi nizuit să dobândească o poziție, care să-i procure influență asupra afacerilor publice.

Conon contribuia din resputeri la răspândirea acestor faime. Fiind acum Acontios delăturat, toată mânia lui Conon se îndreptă asupra preotului Afroditei, pre care l' presenta ca pre adevăratul urzitor al tuturor nefericirilor. Un servitor al templului ar fi ascultat la convorbirea preotului cu Acontios și i-ar fi tradat. Din capul lui Melanip ar fi eșit stratagema, care a scos de pe buzele fiicei lui Charidemos legătura cu jurământ: motiv de ajuns, de a urî pre Melanip; motiv de ajuns, de a se teme de el; căci era de prevădut, că preotul nu va abandona cu una cu două pre protegiatul seu exilat, că va încerca să între în legături cu partida lui Oloros și a tuturor acelora, care pre Acontios îl țineau de nevinovat.

(Va urma).

Romanul dela Curtea română.

(Cu portretul dșoarei Elena Văcărescu).

Politica nu se face cu inima și ale inimei în politică numai atunci pot să fie luate în seamă, când capul spune, că n'au să încurce, sau că au chiar să spriginească, combinațiunile făcute de el. Mai ales când e vorba de interesele unui popor întreg, al unei țeri întregi, nu încapă nici o îndoială, că interesele unei sau a câtorva persoane, fie ele chiar sacratele interese ale inimei, trebuie să cedeze întâietatea intereselor celor mulți. Și cu cât cineva stă

mai sus pe scara socială, cu atât mai mare îndatorire are, să grijească, ca prin purtarea sa, prin exemplul seu, prin întreaga sa lucrare să nu se vatem interesul întregului. Aceste toate se aplică pe deplin la proiectul de însurătoare a prințului moștenitor român Ferdinand cu fiica de boier pământean, dșoara Elena Văcărescu.

Între damele de onoare ale reginei Elisaveta dșoara Elena Văcărescu a ocupat unul din locurile cele mai de frunte. Descendentă din una din familiile boieresci cele mai vechi ale țerei, dăruiată de natură cu bogate daruri de frumșeță trupească, dar' mai ales înfrumșetată prin darurile spiritului, între care un puternic talent poetic ocupă locul de frunte, ea a devenit mai ales favorita reginei poete. O colecțiune de poesii originale „Chants d'aurora“ (Cântecele aurorii), tipărite în Paris la Alphons Lemerre, și premiate cu premiul Academiei franceze, apoi o bogată colecțiune de poesii populare române, făcută în decurs de mai mulți ani pe moșia părintească, și pentru particularele sale frumuseți poetice, tradusă chiar de regina în limba germână sub numirea „Lieder aus dem Dimbovitza-Thale“ (Cântece din Valea Dimboviței), i-au

Domnișoara Elena Văcărescu.

denumele departe preste cerul îngust al patriei sale și o au făcut cunoscută și apreciată și în lumea literară europeană. Mai având darul și „de a vorbi și recita totdeauna cu multă pasiune“, „de a ave în causeriile, scrisorile și produsele sale literare ceva spiritual, ce foarte mult caracterizează sfârșitul veacului nostru“ și dispunând și de „o voce moale, melancolică, care și-se furiază în suflet“, după-cum dice distinsul foiletonist maghiar Sigismund Justh, care o cunoscută la Paris în saloanele principesei Jablonovska, n'au putut lipsi, ca în urma deselor conveniri în saloanele reginei, inima impresionabilă a tinărului moștenitor al tronului să dea tributul frumuseții și talentelor fiicei de boier român. Regina însași întimpinând pasiunea născândă, nu cu spiritul calculator al omului politic, ci cu inima simțitoare a femeii și poetei, și determinată poate și de idea, că

prin o legătură conjugală a moștenitorului tronului cu o Română, tronul regal ar prinde și mai puternice rădăcini în inima poporului, nu numai că nu a întreprins nimica pentru a împedeca această pasiune, ci din contră s'a făcut cea mai călduroasă apărătoare a ei. În cele din urmă lucrurile timp îndelungat mărginite în tainutorii păreți ai palatului, au trebuit să ajungă la cunoscința lumii. Regele Carol la intervenirea reginei, s'a aflat și dînsul aplecat a satisface dorului tinărului principe, dacă bărbații politici ai țerii vor fi și ei de acord în privința realizării proiectului.

Factorii hotărîtori politici ai țerii însă, privind cu alți ochi, ca regina poetă, afacerea căsătoriei prințului moștenitor, și punând în cumpănă și interesele țerii și viitorul tronului, au rostit fatalul „nu se poate“. Țeara, care cu atâta hotărîre se rostise încă pe timpul Divanurilor ad hoc pentru unirea principatelor și pentru întemeierea unei dinastii străine și care cu multe și grele jertfe a ajuns să realizeze unirea și aducerea în țeară a dinastiei străine, acum după-ce lucrurile au început să meargă înainte pe drumul stabilității și al dezvoltării în liniște și pace, nu pută să pună earășii în joc rezultatele

abia asigurate ale unei munci îndelungate, și mai ales nu putea să permită ca autoritatea tronului să fie pusă eventual earăși la discrețiunea ambițiunilor, care în trecut atâta nefericire au adus asupra principatelor, care ați compun regatul român.

Și votului acestuia unanim al bărbaților politici din toate partidele și prin urmare votului unanim al țerii nu s'a putut opune nici principele moștenitor. Astfel proiectul a cădut și visul poetic al reginei și al celor doi tineri nu s'a putut realiza. Inima a trebuit să cedeze capului; foarte greu îi va fi cădut aceasta, dar' conștiința, că jertfa este adusă desvoltării pacinice a unei țeri întregi și viitorului tignit al ei, va fi contribuit să facă mai puțin dureros simțită renunțarea și resignarea.

Biserica, școală, educațiune.

— Școala română gr.-or. confesională superioară de fetețe din Arad. Comitetul reuniunii femeilor române din Arad și provincie aduce la cunoștință, că la această școală, provădută cu internat și aranjată după recerințele timpului modern, înscrierile se încep în 1 Septemvrie n. a. c. în localitățile școlii: casa cea nouă diecesană de lângă biserica catedrală. Elevele, care până acum nu au frecuant școala, au a se supune unui examen de primire sau să dovedească prin atestat școlastic clasa absolvată în anul trecut. Elevele interne plătesc pe lună pentru întreaga provisiune 12 fl. și 2 fl. didactru, elevele externe plătesc pe lună 2 fl. didactru. Plățile aceste se fac anticipative. Pentru instrucțiunea din limba franceză și piano se plătesc separat o taxă moderată. Cărțile prescise, recuisitele de scris și desemn și cele pentru lucrul de mână au să 'și-le procure elevele. Internele au să aducă cu sine: o saltea, o cuvertă de pat, două perini, patru fețe de perini, o plapomă cu două ciarșafuri (lepedee), două ciarșafuri de pat, șese ștergare, șese serviete, tacâm de masă, lighian și cele trebuincioase pentru spălat, schimburi, cel puțin câte șese bucăți din fiecare și îmbrăcăminte și încălțăminte trebuincioasă. În internat li-se vor face pentru uniformitate, pe cheltuiala lor, câte un șorț și un vestmēt de stradă. Pentru deslușiri mai detaliate a se adresa la direcțiunea școlară sau la biroul reuniunii: dna Aurelia Beleş, Dr. Gr. Plopu, secretar. — „Internatul Pavelian“ de lângă gimnasiul gr.-cat. din Beiuș, înființat prin P. S. S. părintele episcop M. Pavel, se va deschide cu începerea anului școlastic 1891/92 în edificiul propriu, ridicat în nemijlocită apropiere de gimnasiu cu cheltuiala numitului domn episcop. Internatul va fi întocmit pentru 80—100 elevi, care își urmează cursul învățăturilor la numitul gimnasiu și la școlile ce stau în legătură cu el. 12 locuri sânt fundamentale, va să dăcă fără plată, și sânt menite în prima linie pentru elevi gr.-cat., gimnasiști sau dela școala normală, din diecesa Orăđii-Mari, în linia a doua pentru cei din celelalte diecese gr.-cat. române din țeară. Cererile însoțite de atestat școlar de pe anul trecut și de atestat de sărăcie, au să se presente până în 20 August rectorului „Internatului Pavelian“ dlui Ioan Buteanu, director gimnasial. Afară de cele 12 locuri numite se mai deschid deocamdată 40—45 locuri de interni cu plată lunară de 12 fl. În aceste locuri pot fi primiți tineri de ori-ce confesiune, dar' vor fi ținuți a învăța studiul religiunei laolaltă cu tinerii gr.-cat. și a lua parte cu dînșii la toate exercițiile religioase, permițendu-li-se în sərbătorile împărătesci a asculta S. liturgie în bisericile lor proprii și a se mărturisi și cumineca la parochul de confesiunea lor. Pentru aceasta însă se va recere învoirea părinților și concesiunea superiorităților bisericesci respective. Taxa internatului cu 120 fl. pe an să răspunde în 2 rate an-

ticipative, una îndată la primire, alta la finea lui Ianuarie. Pentru aeeastă taxă li-se dă elevilor interni locuință comodă cu toate cele trebuincioase, încălđit spălat, și luminat, mncarea de trei-ori pe di, îngrijirea în cas de boale și scaldă de două-ori pe lună. Cererile pentru primire au a se adresa rectoratului numit până la 20 August. Cei primiți au să aducă cu sine hainele de pat, schimburile, hainele, încălțăminte și recuisitele trebuincioase pentru curățenia proprie și a vestmintelor. Pentru informațiuni mai detaliate a se adresa la superioritatea „Internatului“. Înființarea acestui internat fără îndoială va satisface unei adânc simțite trebuințe a tinerimii studioase dela gimnasiul din Beiuș și fundatorul lui 'și-a dobândit un nou titlu de recunoștință la credincioșii și și la connaționalii sei, numai cât dispoșiția cu privire la studiul religiunii și la participarea la exercițiile religioase a tinerilor de altă confesiune, cu toate concesiunile care se fac, pentru mulți va închide earăși ușa, care abia s'a deschis. — Reuniunea învățătorilor români gr.-ort. din diecesa Caransebeșului, care avea să se întrunească în adunarea sa anuală generală la Oravița, din cauza manevrelor militare nu va ține această adunare în această localitate, ci la Biserica-Albă în ăilele de 29 și 30 August (10 și 11 Septemvrie) a. c. — Burse (stipendii) de conferit. Consistorul archidiecesan gr.-cat. din Blaj, escrie concurs pentru cinci stipendii de câte 300 fl. v. a. din fundațiunea fericitului Ioan Daniel (Dănuț) de Fersig, cu terminul de 20 August n. a. c. Ele sânt menite pentru tineri români gr.-cat., care cercetează vr'o școală oare-care cu succes bun. În prima linie vor fi considerați cei înrudiți cu fundatorul. — Sfințirea unei capele. Capela frumoasă edificată prin erarul de justiție în curtea penitențiarului din Cernăuți pentru condamnații de confesiunea ort.-or. s'a sfințit cu mare solemnitate la 2 August n. a. c., prin P. S. S. metropolitul Silveștru. Spiritualul penitențiarului părintele V. Calancea a ținut două predici acomodate împregiurărilor, una în limba română, alta în limba rutenă. — Daruri. Dl. I. V. Russu, protopopol gr.-cat. al Sibiiului, a dăruit fondului școlar tractual suma de 500 fl. v. a.; dna Elena Radulovici din Biserica-Albă a îmbrăcat de nou baldachinul bisericii române din localitate pe cheltuiala sa, care se urcă la suma de 150 fl.; dl. Iuliu Vinț, protopretor în Dragomiresci, comitatul Maramurș, a dăruit 400 fl. pentru înzestrarea internă a bisericii române gr.-cat. din Sighetul-Marmației; Reuniunea femeilor române din Caransebeș a dăruit 90 fl. reuniunii învățătoresci din Bocșa-Montană, pentru fondul menit spre ridicarea unui monument rēposatului Constantin Diaconovici Loga, odinioară director și organisator al școlilor române din Banat.

Literatură și sciință.

— Raport scientific pe anul 1890. De Dr. V. Biau, medic-șef al spitalului rural Horez (jud. Vâlcea), a apărut ca extras din „Buletinul direcțiunii generale al serviciului sanitar“ din 1891. Bucuresci 1891, editura spitalului. — Sistemele de cultură și raporturile lor cu starea socială, de dl. P. S. Aurelian, a apărut de sub tipar și se află de vëndare cu prețul de 1 leu 50 bani. — „Metoda doctorului Koch“. Tratamentul tuberculosei, cu un apendice arătând originea și compoșiția remediului, a apărut și se află de vëndare la toate librăriile din România. Pentru comande a se adresa la editor A. Davidescu, Bucuresci, strada Lipscani (Hanu cu tei). Prețul 1 leu 50 bani. — „Aritmetica elementară“ pentru trebuința școlarilor clasei I. și II. primară de ambe sexe, metod inductiv, lucrată de G. E. Lainiceanu, institutorul

clasei II. a școlii primare de băieți Nr. 3 (Cuibu cu Barză) din București, a apărut și se află de vânzare la librăria universală Alcalay, calea Victoriei în București. În curând va apăre și partea a II-a pentru clasele III. și IV. primară. — „Gazeta Învățătorului“, apare la 1 și 15 a fiecărei luni în Craiova. Anul I. Nr. 4. dela 15 Iulie are următorul cuprins: Biografie: Iacob Negruzi. (Cu portret); D'ale învățământului. De C.; Tabele de intuițiune pentru istoria națională în școlile primare, de institutor. Ioan Costacea; Cuvântare ținută de părintele Brănescu la înființarea clubului profesoral din Craiova; Sciri școlastice; Discursul dlui Scarlat Mateescu, director al liceului din Craiova, la distribuirea premiilor cu finea anului școl. 1890/91; Resultatul examenului școlii comunei Căneni din Vâlcea; O conferență pedagogică despre: educațiunea conștiinței morale. (Urmare); Din țeară; Mulțumiri; Rectificări; Corespondență; Bibliotecă națională din editura librăriei S. Samitca, Craiova. — Atlas manual, conținând toate județele României, precum și țările vecine, a apărut. Autorul e G. T. Buzoianu, profesor de geografie la liceul din Craiova. — Cercetări în archiva românească a „senatorilor“ din Chișineu, a făcut dl. Th. T. Burada. D-sa a aflat în această archivă 4415 dosare din anii 1806—1812, luate de Ruși când cu răpirea Basarabiei. În aceste dosare se cuprind lucruri importante pentru Români din regat. — În interesul istoriografiei moderne a României s'a exmis de ministrul instrucției publice, după-cum citim în „Românul“, o comisiune compusă din dd. D. A. Sturdza, Gr. Tocilescu și Ionescu-Gion, pentru a examina actele de corespondență ale principelui N. Suțu cu cavalerul de Gentz, precum și alte documente, care interesează istoria modernă a României. — La congresul de tuberculosă din Paris, dl. Dr. V. Babeș a prezentat un memoriu asupra vaccinațiunii contra tuberculosei, care a fost mult remarcat în lumea medicală. — Conferență literară. Dl. G. Ocășanu, publicist, care de present se află în Paris, a ținut în societatea etnografică de acolo o conferență asupra relațiunilor etnografice din Austro-Ungaria.

De toate și de pretutindeni.

— Societatea universitarilor români din Anvers (Belgia) în conformitate cu concludul seu din Noemvrie a. tr. a trimis la 22 Iulie a. c. prin presidentul seu George Moroian presidentului „Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român“ suma de 151 franci, cu scop ca să fie întrebuințați pentru scopurile „Asociațiunii“. Suma aceasta a rezultat din cotizațiunile membrilor societății. Trimiterea de astfel de sume se va face și pe viitor la finea fiecărui an de activitate a numitei societăți. — Memoriul studenților români și străinătatea. Asociațiunea studenților universitari din Turin a trimis, după-cum amintirăm și noi în Nr. 25, studenților din București o epistolă, în care mulțumind pentru atențiune, se fagăduesc „că vor lucra cu tot interesul, pre care-l poate deștepta în dinșii originea comună și afinitatea de rasă, pentru-ca justele și sfintele lor aspirațiuni să fie pe deplin satisfăcute“ Scrisoarea poartă subscrierea presidentului N. E. Clicero și a secretarului E. Cottini. — Studenții universitari din Roma deasemenea au trimis prin presidentul societății lor Roberto Alessandri un călduros răspuns. „Causa voastră“, dicit ei studenților români, „e cauza comună a culturii gintii latine“, și după-cele dorește un complet succes, se declară totdeauna gata a fi spre ajutor, precât pot, în nizuințele lor. „Vă vom dovedi aceasta“, dicit reprezentantul studenților din Roma, „când veți apela la noi, mândri fiind de încrederea voastră. Și vă salut, fraților, în numele glorios al Romei, al

cărui nume strălucit îl purtați voi, în numele chiar al poporului vostru și care acum cu puterea trecutului seu este divinitatea tutelara a gintei latine“. — Directorul bibliotecii ministerului lucrărilor publice din Italia, profesorul B. E. Maineri, constatând primirea exemplarelor trimise, dintre care unul va fi conservat în biblioteca ministerului, ear' celelalte le va distribui bibliotecelor guvernative ale urbei sacre, adauge: „Vă rog a arăta sentimentele inimei mele mulțumitoare comitetului studenților din București, atât de bine meritat de patria sa prin aceasta a lui publicațiune, precum și urările mele cele mai sincere pentru prosperitatea și mărirea României, prin sânge, tradițiune și istorie soră cu Italia“. — Răspuns la contramemorandul studenților maghiari. Studenții români de origine din Ungaria și Transilvania, care studiază la universitățile din Viena, Graz, Paris și Berlin, pregătesc un răspuns la contramemorandul studenților maghiari. Dacă la acesta ar urma un răspuns dela Budapesta, se vorbește, că vor pași în arenă studenții români dela Roma, Zagrabia ș. a. pentru a reprezenta înaintea opiniei publice europene punctul de vedere al fraților lor. — Un muzeu al țării pentru conservarea monumentelor istorice din Bucovina, e pe cale a se înființa în Cernăuți. Consilierii școlari Isopescul, Klausser și Romsstorfer, ca membrii anchetei exmize în această afacere, primind, după-cum citim în „Gazeta Bucovinei“, aprobarea propunerilor lor din partea comisiunii centrale din Viena pentru arte și conservarea monumentelor istorice, și-au început activitatea lor. Administrația muzeului se va face prin un curatoriu, în care toate cercurile, ce se interesează de cauză, vor trimite delegați. — Remaniere ministerială. În locul dlui G. D. Teodorescu, care a repășit dela ministerul cultelor și instrucției publice din România, a fost numit ministru la acest departament senatorul și profesorul dela universitatea din Iași dl. P. Poni. În urma acestei schimbări retrăgându-se și secretarul general în acest minister dl. Ionescu-Gion, a fost numit în locul lui dl. G. I. Palade, actual profesor și director al liceului din Iași. — La congresul geologilor ce se va ține în acest an la Washington, universitatea din București va fi reprezentată prin dd.: Gregorie Ștefănescu și St. Sihleanu, care au și plecat la America. — „Revista Catolică“, edată de dl. Dr. V. Lucaciu, își suspende deocamdată aparițiunea pe timp nehotărît.

Cronica săptămânii.

— În cele din urmă s'a ales la un fel în parlamentul din Budapesta lunga desbatere asupra proiectului de reformă a administrațiunii. Șeful cabinetului, contele Szapáry, a prezentat camerei o declarațiune, prin care cere, ca după votarea §-lui 1, în care în principiu se se hotărăscă prefacerea administrațiunii în administrațiune de stat, să se primească un al 2-lea §. în înțelesul celor amintite la acest loc în numărul precedent al foii noastre și apoi urmând a treia citire, proiectul compus din acești doi paragrafi să se trimită la casa magnaților. Restul proiectului de sub desbatere îl retrage. Majoritatea camerei a și primit acest arangement, în contra au fost partidele din stânga și și opoziția moderată, pentru-că contele Apponyi s'a angariat la spriginirea proiectului întreg, ear' nu a unei frânturi, precum s'a prezentat proiectul în cele din urmă. Foile guvernamentale se arată mai mult sau mai puțin satisfăcute de această stratagemă, care ar fi salvat principiul și și parlamentarismul maghiar, foile opoziționale însă consideră această deslegare ca o înfrângere a guvernului, ca o compromitere a reformei

plănuite și ca o învingere a partidului municipalist. Dar' chiar și organe, care st u aproape de guvern conced, că în principiu și la părere stânga extremă ar fi învinsă, dar' că a învins ea în ceea-ce privește practica libertății de acțiune parlamentară. — In afacerea Ugron-Uzelac comisiunea de imunitate exmisă pentru cercetarea afacerii și-a prezentat propunerea sa. În aceasta se dăce că, după-ce în ordinea de casă nu sânt provădute modalități, ca membrii casei și persoane ce nu fac parte din casa deputaților sē poată primi satisfacție, când le e vătēmată onoarea; după-ce s'a întēplat ca astfel de persoane sē ceară satisfacțiune cavalească pentru vorbiri rostite în cameră, fără-ca sē se fi dispus ceva din punctul de vedere al imunității; după-ce în cazul concret căpitanul Uzelac a cerut satisfacție numai pentru cuvintele ofensătoare rostite la adresa lui: comisiunea nu găsesce de trebuință a se abate dela practica de pană acum și a face în cazul concret vr'o dispoziție din punctul de vedere al dreptului de imunitate. Totuși însă atrage atenția casei, că dispozițiile în vigoare ale ordinii de casă nu sânt suficiente pentru a apăra pre membrii casei și cu deosebire persoane străine de insultele ce li-se pot aduce prin abus de libertate a vorbirii. — În ședința camerei dela 1 August, ministrul de comerț d. Baross, a deus proiectul de lege privitor la legăturile noue ale liniilor ferate ungare și române și ale șoselelor, precum și la regularea legăturilor existente de mai nainte. Conform proiectului prelungă legăturile existente Timiș (Predeal) și Orșova (Verciorova) se vor face legături și prin Ghimiș — Palanca și Turnu-Roșu — Rîu-Vadului. Contractanții se obligă a termina nouele linii și ale pune în exploatare cel mult în șese ani dela ziua ratificării convenției. După încheierea convenției o comisie mixtă se va exmite pentru a face la fața locului studiile pentru lucrările pregătitoare tehnice și pentru fixarea punctelor de legătură. Pe basa propunerilor acestei comisiuni se vor construi, dacă trebuința va cere, gări internaționale, dar' fiecare parte poate sē și construeze gară proprie la frontieră. Gara din Predeal se recunoasce de gară internațională. Cât pentru șosele părțile contractante se deobligă a construi, unde face trebuință, de aceste preste frontieră și încât există a le ține în bună stare. — Escadra franceză, care se întoarce acum dela visita făcută în portul rusesc dela Kronstadt, va face o vizită și portului englez dela Portsmouth, unde va fi trecută în revistă de însași regina. Visita aceasta se face în urma dorinței exprimate ambasadorului francez de șeful cabinetului englez Salisbury. Guvernul englez adevă voiesce sē arete Franciei, că participarea escadrei engleze la sērbările flotei italiene în Marea-Adriatică, nu este a se înțelege, ca îndreptată în vre-o privire oare-care în contra Franciei. — **O adunare a episcopilor catolici din Prusia se va ține dăilele aceste în Fulda.** Coincidența acestei întruniri cu expoziția „cămeșii (Mântuitorului) făcătoare de minuni“ din Trier, se privește cu oare-care nedumeriri în Germania, pentru-că se crede, că și acum, ca și cu alte ocațiuni de aceste, urmarea va fi începerea de nou a luptei în contra stării actuale de lucruri în stat.

Sciri personale.

— Himen. Dl. Emil Filip și Azota Coșeriu s'au logodit în 12 Iulie la Alba-Iulia. — Distincțiune. Dl. Dimitrie Popovičiu, bariton la opera din Praga, a fost decorat de M. Sa regele României cu medalia „Bene-Merenti cl. II.“ pentru merite artistice și musicale. — Numiri. Dl. Iacob Mureșianu, până acum profesor provisor de musică la gimnasiul din Blaj și dșoara Elena

Sântio n, învățătoare provisoră la școala română gr.-cat. de fete din Blaj, sânt numiți cu titlu definitiv în posturile lor. — Dl. Dr. A. Nistor, notar la tribunalul din Zombor, e numit subjude la judecătoria cercuală din Bichiș-Ciaba. — Dl. Ladislau Romonta este numit practicant în drept cu diurnă la judecătoria cercuală din Murēș-Oșorheiu. — Dl. Ioan de Preda, avocat în Sibiu, a fost numit de consistorul archidiececan cu titlu definitiv în postul de fiscal consistorial. — Dl. Dr. Ilie Beu a fost numit de consistorul archidiececan, medic al seminarului teol.-ped. din Sibiu. — Dl. Dimitrie Radu, oficial provisor de cancelarie, este numit de ministrul ung. de finanțe, cu titlu definitiv în funcția sa. — **Advocați noi.** Dl. Dr. Ioan Ivan, și-a deschis cancelaria sa advocațială în Mediaș. — Dl. Dr. Ioan Popescu, și-a deschis cancelaria sa advocațială în Reghinul-săsesc. — **Promojiune.** Dl. Marcu A. Tăbăcar, a fost promovat la universitatea din Cernăuți la gradul de doctor în științele juridice. — **Transferare.** Dl. Mihail Russu, vice-notar la judecătoria cercuală din Brașov, a fost transferat la tribunalul de acolo. — † **N. Mateescu**, artist în roluri comice la Teatrul Național din Bucuresci, a încetat din vieată. — † **George Dogariu**, proprietar și membru virilist al municipiului cetății libere reg. Arad, a încetat din vieată la 10/22 Iulie a. c. la Constanța (Marea-Neagră), în vērștă de 66 ani. — † **Emilia Florian**, fiica parochului Petru Florian din Racovița, a încetat din vieată, în vērștă de 18 ani.

— Deslegarea ghiciturei de șac din Nr. 29 începēd cu litera K din dreapta figurei, din rîndul al 5-lea de jos în sus este:

K
C o r
A r g u s
C ă l ă r a ș
I u l i e
A n a
I n i m a
A t a c a r e
M i n e r v a
P a r a d i s
S a c u n t a l a
M e r c u r i u s

Literele dela mijloc citite de sus în jos dau numele Kogălniceanu.

Deslegări nimerite am primit dela dd.: Ioachim Munteanu, paroch, Gurariului; Simion Ioanoviciu, Saravale; Andron, Saravale; Maria David, Bucium; Eugenia V. Ciura, Abrud; Nicolae Onciu, Uzdin.

La sortire s'a tras numele dșoarei Eugenia V. Ciura din Abrud, căreia s'a dispus a se trimite colecția de cărți din editura Institutului Tipografic.

Ghicitură

de D. F.

— Din următoarele 39 silabe sē se compună 14 cuvinte, care sē aibă înțelesul indicat mai jos. Literele inițiale ale acestor cuvinte, citite de sus în jos, dau numele unui poet român: a, a, a, a, bi, ca, că, ei, cu, dro, du, e, e, gruș, i, lec, lu, luț, ma, mas, na, nu ne, nes, nu, pi, po, ra, ra, ro, șu, ta, te, te, tri, ur, zi, xen.

1. O peninsulă a Asiei. 2. Un redactor român. 3. O pasere ce trăiesce pe șesul Ungariei și României. 4. O cetate în Italia. 5. Un fenomen fizical. 6. O plantă folositoare. 7. Una din cele 7 taine. 8. O plantă. 9. Un principe al Munteniei. 10. Un poet român. 11. Un arhieru român. 12. O pasere bătăreață în Egipt. 13. Unul din tribunii români. 14. O cetate din Dacia-Traiană.

Editura Institutului Tipografic, societate pe acții în Sibiu. — Redactor responsabil: **Dr. D. P. Barcianu.**

Tiparul Institutului Tipografic, societate pe acții în Sibiu, sub responsabilitatea lui Ioan Popa Necșa.